

საბავშვო ჟურნალი

ნახ. გ. ლოლუასი

— რაიონიდან გვირეკავენ, ყურძნის კრეფის საკითხი მომწიფდა, დროა დაიწყეთო...

— მართლაც კარგად მომწიფებულა, გადაეცი რომ მაგ საკითხზე ვმუშაობთ ახლა.

რეკვი

ვის რა პარტია

(ანუ სამინისტროდან მივლინებული „სპეციალისტი“)

— მოსავალი კარგი ჩანს, მაგრამ ეტყობა, წყალი გაკლიათ: სიყვითლე შეჰპარვია თქვენს სიმინდებს.

კინოსმენარი

სადაც, სივრცეში, თავბრუდამხვევი სისწრაფით ტრიალებენ სკამები, მერე ძირს ეშვებიან და თბილისის ერთ-ერთ კინოდარბაზში მწკრივდებიან. ზედმეტი სკამები საკირო და დროული გამოდგა—მხიარული განწყობილების შენარჩუნების მიზნით რამდენიმე მაყურებელს ერთი და იგივე რიგისა და სკამის ბილეთი შეუძენია მოლარისაგან, რათა სეანსის დაწყებამდე დრო უქმად არ გააცდინონ და რიგიანად გამოლანძღონ ერთმანეთი. კეთილსინდისიერად ასრულებენ რა ამ პროცედურას, ისინი ახალმოვლენილ სკამებზე სხდებიან.

მაყურებლებს შორის ჩანს ნანა—მესამე თუ მეოთხე კურსის სტუდენტი. ხელში უბის წიგნაკსა და ფანქარს ათამაშებს.

კინოდარბაზში სინათლე ქრება. მაგრამ არ ქრებიან ნაყინის გამყიდველი ქალები. ერთი მათგანი მთელი ტანით ეფარება ნანას, ეს უკანასკნელი მაინც ახერხებს წარწერის წაკითხვას ეკრანზე: „რომი 11 საათზე“. ეს ფილმი რამდენჯერმე უნახავს ნანას, მაგრამ ახლა ახალ კაბას იკერავს და გადაწყვიტა კიდევ ერთხელ ნახოს.

რა შუაშია აქ ახალი კაბა?

თბილისის ერთ-ერთი სამკერვალო სახელოსნო. მოსაცდელ დარბაზში ხალხი ირევა. კლიენტთა უმეტესობას ქალები შეადგენენ. დარბაზის კუთხეში, „მოსაზომი ოთახის“ ხავერდის ფარდასთან, მკერავი დგას, კისერზე „კლიონკის“ მეტრი ჰკიდია, ხელთ ახალ-შეკერილი კაბა უჭირავს:

— კიდევ დავაიწროებ, გენაცვალე, თქვენი ნებაა, ოღონდ მაშინ თქვენც უნდა დავაიწროვდეთ. — ეუბნება მკერავი მალაქ ქუსლებზე შემხტარ, თმაშეკრეტილ კლონტ ქალს.

— დავაიწროეთ და სახელოები სულ მოარღვიეთ! — ბრძანებს თმაშეკრეტილი. მკერავი აკვირდება კაბის სახელოებს: რალა მოარღვიოს?

თბილისის იგივე კინოდარბაზი. გრძელდება კინოფილმი: „რომი 11 საათზე“. ოთხსართულიანი სახლის კიბეები ქალებითაა გაკედლილი. სიმძიმისაგან იბზარება კიბის ჩარჩოები. ქალები ამას ვერ ამჩნევენ, დგანან და თავიანთ რიგს ელოდებიან. იქნებ იშოვნონ საშუალო?

... ნანა კი მოუთმენლად ელოდება კინოსურათის იმ მომენტს, როდესაც ავტომობილი გამოჩნდება ეკრანზე, ავტომობილში ქალიშვილი ზის, მას ლამაზი კაბა აცვია. აი, სწორედ იმ კაბის თარგი აინტერესებს ნანას. უნდა დაიმახსოვროს, უნდა ჩაიხატოს და ახალი კაბა იმის მიხედვით შეიკეროს.

... კიბე ინგრევა, ქალები ქვეშ მოჰყვებიან, „ვინ არის დამნაშავე?“ კითხულობენ შემთხვევის ადგილზე შეკრებილნი. „იტალიაში გამეფებული უმუშევრობა“—ასეთია კინოს ავტორთა პასუხი და ფილმის დასასრული.

თბილისის იგივე სამკერვალო სახელოსნო. დღია. ნანა კიბეებზე ასულა და საათზე იყურება—ოც წუთში გააღებენ სამკერვალოს კარს. კიბეზე ახალგაზრდა ქალი ამოდის. მას კიდევ ორი მოჰყვება უკან. ამ უკანასკნელთ სამ-სამი ქალი მოსდევს. მალე კიბის საფეხურები ქალებით იქედება. ერთმანეთს გამოეცნაურებიან, ერთმანეთს გაიცნობენ და კიბეს, მათ სიმძიმისთან ერთად, ხმაურიც ამძიმებს.

... ნანა ყურს უგდებს ქალების ლაპარაკს: ერთს არგენტინული ფილმი „სიყვარულის ასაკი“ უნახავს და თეთრი კაბის თარგი გადმოუღია, ალბათ, თვითონაც სიყვარულის ასაკშია და გათხოვებას აპირებს. მეორეს თურმე იმდენჯერ უნახავს ფრანგული ფილმი: „მამა, დედა, მოსამსახურე და მე“, რომ მამისთვის, დედისთვის, მოსამსახურისთვის და თავისთვის გადმოუღია პალტოს, კოსტიუმის, საშინაო ხალათისა და წინსაფრის თარგები. ერთი სიტყვით, ნანას ერთი სიტყვაც არ გამოჰპარვია და უხარია, რომ თვითონაც იმ ქალებივით მოიქცა, თვითონაც საზღვარგარეთული კაბის თარგი აირჩია.

... არც კიბე ინგრევა, არც ქალები მოჰყვებიან ქვეშ. მაგრამ ეკრანზე მაინც ჩნდება წარწერა: „ვინ არის დამნაშავე?“

აქ კინოსცენარის ავტორი იმედოვნებს, რომ ამ შეკითხვას ხმამაღალი წამოძახილებით უპასუხებენ მაყურებლები:

ხმა პარტეტიდან: „დამნაშავეა თბილისელი ქალების ბრმა თავყვანისცემა ყოველგვარი უცხოური მოდისადმი, ოღონდ უცხოური იყოს და არ დავიღვევ, უხდებათ თუ არა.“

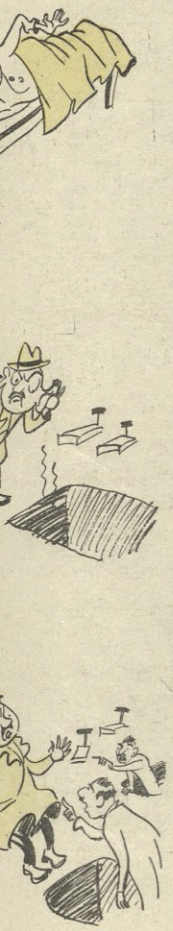
ხმა იარაღებიდან: „თბილისის მოდების ატელიემაც უნდა გაანძრის ტვინი და ხელები, უნდა შექმნას მალალი გემოვნებით შესრულებული ახალი ტანსაცმლის თარგები.“

შეწყდება თუ არა მაყურებელთა კრიტიკული წამოძახილები, ეკრანზე გამოჩნდება წარწერა: მართალი ბრძანდებით და გეთანხმებით, რომ ასეთ მდგომარეობას უნდა ჰქონდეს...

დასასრული.

ოთხეა ალბათ

ბათუმის სასაფლაო მეურნეობის დირექტორი ლევან გამყრელიძე ტახტზე იწვა ნაბახურევი, გვერდს გვერდზე იცვლიდა და დროგამოშვებით ხელებს ჰაერში ასავსებდა. თურმე სიზმარშიც ბათუმის სასაფლაოს დასტრიალებდა და მარმარილოს ქვით მოპირკეთებულ საფლავებზე გრძელჯიან ნახტომებით გადადიოდა. ის იყო დირექტორმა მეზობელ საფლავზე გადაბიჯება მოინდომა, რომ უეცრად მიწა გაიპო და ბუდამ უწყინარი მიცვალებულების ცხარე კამათი მოისმა. შეშინებული, ფერწასული დირექტორი ძეგლივით გარინდა და პირდაღებული სმენდა იქცა. ლევან გამყრელიძემ იმდენი კრიტიკული შენიშვნა მოისმინა მიცვალებულებისგან საკუთარი ყურით, რომ მოთმინებიდან გამოვიდა, ხმა სიზმარშიც არ დაუკარგავს, საფლავის ქვაზე პროტესტის ნიშნად ისე დაჰკრა ხელი, როგორც მაგიდაზე, და წამოიყვირა:

— ტყუილია, ცილისწამება!
 მიცვალებულები წუთით თავიანთ ჩვეულებრივ მდგომარეობას დაუბრუნდნენ. ბოლოს ერთმა მათგანმა დაარღვია დუმილი.
 — ვინ ხარ, რა სულიერი ხარ?— შეეკითხა ლევანს.
 — ვინ ვარ და ლევან გამყრელიძე. ბუნებამ თუ თანამდებობამ თქვენი დირექტორობა დამაკისრა, ხელში მრგვალი ბეჭედი მომცა და თავში კი მიწის განაწილების უნარი.
 — მაშ შენ ჩვენი დირექტორი ხარ?
 — სწორედ რომ დირექტორი.
 — ბეჭდიანი დირექტორი?
 — ბეჭდიანი!
 — მერე და ჩვენზე გული გეწვის?
 — გეწვის კი არა, მეთუთქება...
 — მერე და არ გრცხვენია, ლევან, — ჩამოართვა სიტყვა მეორე მიცვალებულმა, — განსვენებულების პატავისცემა არა გაქვს, მათი ხათრი და რიდი...
 ლევანმა პირი გააღო რაღაც უნდოდა ეთქვა, მაგრამ ახლა კი ჩაუწყდა ხმა. ძლივს ესლა ამოილულულა:
 — მაინც რა დავაშავე, ამხანაგო მიცვალებულებო! მიწა არ მოგეცით დასამარხი და მალა დაგტოვეთ, საფლავი გავითხარეთ ვიწრო და შიგ ვერ მოთავსდით, თუ საიქიოში გზა ვერ დაგილოცეთ?

— რა დავაშავეთო, გვეკითხები კიდევ?!— გაცხარდა მესამე, ბიჭო, ბათუმის საბჭოს დადგენილებით, სასაფლაოების დანორმება რომ დაიწყე და ჩვენი ჭირისუფლებისგან 200 ათასი მანეთი აურიფე, ღმერთს რაღას ეუბნები?
 — კი მაგრამ, — ამბობდა მეორე, — ერთი ცილა თუნუქი განა 41 მანეთი და 32 კაპიკი ღირს? ანდა მე რომ ხელმწიფის საკადრისი ძეგლი მადგას, რაღა ნომერი მქირდება?
 — გზების გაწმენდა, საფლავების გასუფთავება. ტოპოგრაფიული რუკა... — სცადა თავის მართლება ლევანმა.
 — მე თვითონ სასაფლაოს მეურნეობის დირექტორი ვიყავი და ვერ მომატყუებ, — შეუტია ახლა ლევანს სხვა მიცვალებულმა, — ეგენი ჭირისუფალს არ ევალება, თვითონ მეურნეობამ უნდა იტვიროს.
 — ნომერიც? — არ ისვენებდა ლევანი.
 აქ კი რამდენიმე მიცვალებული ერთად ალაპარაკდა:
 — სიცოცხლეში, ჩემო ლევან, მე თუნუქე ვიყავი. ნავთის ქურქელსაც ვაკეთებდი, მაგრამ ისეთი პატარა თუნუქი, როგორიც ნომერს სჭირდება, სამოთხეს გეფიცები, 5 მანეთზე მეტად არ გამიყიდა.
 — მთელ ბათუმში ცნობილი მღებავი ვიყავი. სახლებსაც ვღებავდი და სასახლებსაც, მაგრამ ასეთი პატარა თუნუქის შეღებვაში 4 მანეთის მეტი არასოდეს გამოიმართმევია,
 — აგეგმა და ხარჯთაღრიცხვის შედგენა, საყვარელო დირექტორო, ჩემი საქმე იყო, მაგრამ ასეთი რამ არსად მსმენია.
 — მე ბუღალტერი ვიყავი...
 ველარ გაუძლო საყვედურებს ლევანმა, პალტოს კალთები აიკეცა და ისე მოკურცხლა, რომ ერთ საფლავს ფეხი წამოკრა და... ტახტიდან იატაკზე ბრაგვანი მოილო.
 მეორე დღეს ქალაქის საბჭოში გამომძახებულ ლევანს, საყვედური უთხრეს, უფრომეტა თანხა უნდა აგეკრიფა საფლავების ნომრებისთვისო. გამყრელიძეს თვალები გაუფართოვდა, თავი დახარა და თავისთვის ჩაილაპარაკა:
 — ღმერთო, ასე კეთილად ამისდინე ყველა სიზმარი.

3. გველივინი
 8. გალდაშაძე

ნახ. დ. ერისთავისა

— გაისროლე, შეაშინე, ნიკა!
 — გაუშვი მოკრიფონ და მერე დავატოვებინებ, თორემ მოხავალი აუღებელი გვრჩება.

(სიყვარული შეხვედრულია დასამარტრებლად)

იმ გრძობების შორის, რომელიც ადამიანს გააჩნია, ყველაზე კეთილშობილური სიყვარულია, თუ რა არის სიყვარული, ეს საკმაოდ პრობლემაა და მე არც შეგიძლებს მისი ნორმების ან კანონების დადგენას, ერთი კი ცხადია, რომ სიყვარული იწყება ცალმხრივად და გრძელდება მრავალმხრივად. ცალმხრივი სიყვარულის დროს ვფიქროვებ ანუ ვიყვარვარ, იწყებს ლითონის და სწავლის სიღრმეს, ვფიქროვებ ვეცდები, ქალი სკანს იოლის სქესს მსმარს და იწყებს ბუნებრივი რომანების კითხვას. სიყვარულის ამხანა მრავალია და ხდება. მავალით:

- ვ ე ო — დღეინაზე თუ არა შეგიყვარდი!
- ქ ა ო — თუ, არა მისი მალაღინა ხომ არა ხარ, ერთის ნახვით რომ შეგიყვარდი?
- (ქ) ს ა მ — გვატყე სულსწორად სიყვარულთან, ან:
- ქ ა ო — სახიზარო მზეცი, მაინც და მაინც მე უნდა მიოყვებით, რომ მიყავიხარ!
- ვ ე ო — პო, შორის, ნუ ვევიხარ! (ქ) კი ს ა მ — გვატყე შეგვიანებულ სიყვარულთან.

მეგარა სულ სხვანა, როდესაც საქმე გვატყე გუბუნებ სიყვარულთან, ესე იგი, როდესაც მოპირდაპირე მხარეები ვფიქროვებ.

შესხამებლების აკრები

- თქვენს აქ არაყონის დროს რევიზია დაგვეხანა.
- მე რე, რა ზომა მიღებთ!
- ზომა აუღელ და კერავე კადეტ...

ნან. თ. შირაშვილის

- რა არის ლექციის თემა?
- აქილი და ხაზინარი.
- მე რე, ლექციას კიბოხულის თუ შრაქიკული შეცადანებია აქვს.

დავერ ერთმანეთს სიყვარულის ამხანა. ასეთ შემთხვევაში დიდ როლს ასრულებს სასიყვარულო წერილი.

რაც შთავაზირა ადამიანის ცხოვრების ვიწრო ზღვრებში და შენი ფარესად პატიოსანი მიზნების 250 ჯ-ით შესრულებას და იმ ქაუფით ციხესავით აღუწვდი ციხის აუგებს, რომელშიც ნეტანდელი ცხრა-კლოტელში გამოსწვდილია სიყვარული.

შესამედ აუღელსა ვიხსენებ იყოცხოლო 150 წელიწადს, ჩემი ციხეში ვამისიფიქროვებოთ იოლად იოლად, ახლა უნდა ვიხსიარო, რასაც ამდენ ხანს სახეში ვფიქროვებდავ:

„აფრანგული, კორკული, მანკა, მხალი, ატაბი, მე შერთა შეხიზლად შეყვარებულ ადამიანს.“

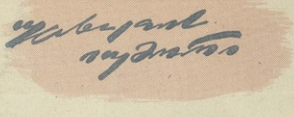
ფიქრობ, მივახვედრე ჩიისი თქმაც მიიღლად შენთვის საუფროფიციო სიყვარულის დასამტკიცებლად.

ამით ვამთავრებ ჩემს წერილს შენთან, შენს პასუხზე დამოკიდებული ჩემი სიცოცხლე. მამ ნუ მომისპობ ახლაგარდა დღე-მეტი შენი ხელი, რათა ერთად ვიარათ ქუჩის უკანასკნელ ფიცარის კარნავედ წერილ-შეგლიანი მტკიცე ოჯახის შესაქმნელად.

გყოცი 1000000 მრავალჯერ, შენთვის მყვარად

ვ. თ. შ.

ნახვამდის და არა შეგიძლიათ. ველი პასუხს, ათალიკო კალიო — სიყვარულს

სალო კომპანდო

პან კლოცენა ვაგელის სისახლე ინახულა, ვამელონა მის რევიზით ნაციონალის ოქროსოვლი ურქენა.

- მეგუდმეტე საუფუნის მეორე ნახევარი, — უფსნა მან.
- კი გარან, პირველი საღალა? — იცი, თხა სიკაცენა.

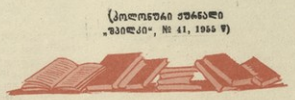
პაპატი კომპანდონის შესახებ
ერთი მბატყარი კადენი უფხვდა ცნობილი კრიტიკოსის, რომეზმუც უცდელ მოხსენილი მისი უკანასკნელი ნაშეგვარი.

- მბატყარობაზე არის ვამოთქმარა რომ შესძლოთ, — თუხრა მან, — თეიო უნდა ხატვდეო.
- ჩემო ძვირფასო, — უპასუხა კრიტიკოსმა, — ჯერჯერობით მე არცერთი ცერცხი არ დამიღვია, მაგრამ ერზო-კერცხის გემო რომელიც გენახეთ ქათახზე უფეთციო.

მეშარბათად სასიხარულო
— ამ მოლო დროს ჩემი დირექტორი ლატარის მიღვოს დაეწინაგეთას.

- 71.
- აველა სიხარულით ელოდება იმ წუთს, როცა იგი ტრიატიდან გაგა.

1. აველი — მეფია უმეფის სასახლე ქ. კაიკოვი.

(პროლოგის თარიღი 1955 წ.)

პიენი პაპაიანი და მისი მხარეანი ქოჩასიო მთავარბრუკ სახაროვი

პაპელიტი — მეგარი რამ ხუფა, პირაკიო, ზეცად და ჯვენად, რაც ფილოსოფოსთ სიხარად არც კი მოხანდებიათ.

პირაკიო — მაინც რა მოხდა, ჩემ ბატონო პაპელიტი — საოცარი რომ! ვეგოვ ბანადენის, პენარი იმუნის, იაკოსინა და მარტან ანდრესე ნესტის ვამოთქმარა საბეჭდო საზოგადოებას ვაღუფუტეულით და რაგარობით მან ხან კალის სწავლებით მოვატყე, ხან კი ხელეფიერი კინო-ტელის საწოტბო სწავრობის დირექტორი ვამტკინებთან, ამფერად ყველით მოვატყის უფსარის დაწინადადი ვიქცი.

დანიის ლატარატრის შეცულებით.

პირაკიო — დღის და ღამის გატარს ვფიქროვ, რომ ეს ამბავი გასაცუბლად უცხო არის.

ნან. ვ. ლევიანი

- ჩახა ყრა წალხში?
- დაუნებულ ლექსებს...
- მე რე ამ ხნის კაცმა ის არ იყო, რომ წალხში შავების ვაღაყრა არ შეიძლება?.

გოგონა ჩიხში
პოპულარული
სახლის

ნახ. გ. ფირცხალავასი

ტ. 55

— გაიღვიძეთ, გაიღვიძეთ. დასაძინებელი წამალი მიიღეთ!

ერთი წუთით წარმოიდგინოთ, რომ ჩიტკო-რესპონდენტმა სტალინის სახ. რაიონის საბინაო სამმართველოში შეიხედა. დასვენების წუთებია და საბინაო საკითხების მოწესრიგებისაგან გასავათე-ბული მუშაკები ერთმანეთს ზღაპრებით ეგვიბრე-ბიან.

ეს ყველაფერი უნდა წარმოიდგინოთ და თქვენს წარმოდგენას იმ ზღაპრის შინაარსიც უნდა დაუ-მატოთ, რაც უკანასკნელმა მთხრობელმა დაიწყო.

— მე კი ისეთ ზღაპარს გეტყვით, — იწყებს იგი, — ისეთ ზღაპარს გეტყვით, რომ ის მართ-ლაც საზღაპრო იყოს. აი ვიწყებ:

იყო ერთი სახლი, რომელიც ქალაქ თბილისში, ორჯონიკიძის ჩიხში (№ 6-ში) მდებარეობდა. კარგი სახლი იყო, სამსართულიანი; შიგ ას ორ-მოცდაათი სული ცხოვრობდა. ერთხელ მას სახუ-რავეც ჰქონდა, საძირკველიც, კედლებიც ვერტი-კალურ ფორმაში მოუჩანდა, კერისა და აივნების ქებას ხომ ენაც ვერ გამოთქვამს!

შემდეგ კი ალალი სიბერე შეებარა და უცადა ამ სახლმა ჩვენს სამმართველოს, უცადა ოცი წლი-წადი, ოცდაათი, ორმოცი. საქმე არა გაქვთ? არა-თუ კაპიტალური, მიმდინარე რემონტიც არავის გაუმეტებია მისთვის. გული ჩასწყდა სახლსა, ჟან-გისაგან დაცხავებული სახურავიდან ცრემლების ფრქვევა დაიწყო, ჯავრით ხის მისალა შემოაღმა, კერი ჩამოვლადრა, კიბეები და აივნები დაუფუტუ-როვდა. ერთი სიტყვით, ნამდვილ ჩიხში მოემწყვდა ორჯონიკიძის ჩიხში მდებარე სახლი №6.

აღგნენ მისი მდგმურები და, მოთმინების ფილა კერიდან ჩამოსული წვიმის წყლით რომ გავესოთ, ლალადი დაუწყეს ჩვენს საბინაო სამმართველოს, თბილისის საბჭოს სარემონტო თუ ურემონტო კანტორას და სხვასა და კიდევ სხვასა. ლალადებდ-ნენ ისინი წლობით, ხუთი წლობით, ათი წლობით... საქმე არა გაქვთ? სტანდარტულ პასუხებს! თურმე ნუ იტყვით, ჩვენს სტანდარტულ პასუხებს! თურმე ნუ იტყვით, სახლი უფრო მომთმენი გამოდგა, ვიდრე მდგმუ-რები: მათ ჩვენი პრესაც კი შეაწუხეს და დიამც იყოს, ერთ დღეს, ერთმა მდგმურმა, გვარად თო-ფურჩიმე. არაზა გაუგზავნა თურნალ „კროკოდილს“:

ასე და ასეა ჩვენი საქმე და სანამ ნანგრევებში არ მოვეყოლივართ, ვინც ჯერ არს, დავგვხმაროსო! ახედ-დახედა თურმე „კროკოდილმა“ საქმეს და

თქვა: როგორ თუ ნანგრევები და სხვა ამგვარე-ბიო? სახლი რად უნდა დაინგრეს და მდგმურები რად უნდა იტანჯონო? ადგა და სწორედ ამ ლექ-სით გამოუგზავნა შეკითხვა თბილისის საბჭოს...

ამ ადგილას მთხრობელი სულს მოითქვამს და განაგრძობს:

— ჰოდა იმას ვამბობდი, განა თუ დააყოვნეს პასუხი თბილისის მშრომელთა დეპუტატების საბ-ჭოს აღმასკომში? მაშინვე სასიამოვნო უსტარი დაუბრუნეს „კროკოდილსა“:

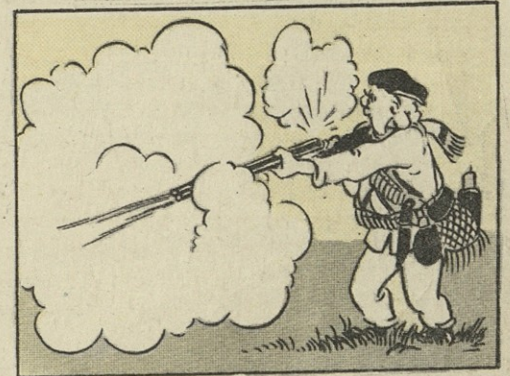
საბჭოს ქუჩაზე №60-ში მდებარე სახლის მდგმურ-თა კოლექტიური განცხადება განვიხილეთო, აღნიშნული სახლის შესაკეთებლად 96.756 მანეთი გადავდეთო, ნაწილი ხომ უკვე დავხარჯეთ და დავხარჯეთო, ნაწილსაც სულ მაღე დავხარჯავთო. დავშთები და სხვა თბილისის მშრომელთა დეპუ-ტატების საბჭოს აღმასკომის თავმჯდომარის მოად-გილე ეპიტაშვილიო.

ჰოდა ხელდავთ რა ზღაპარია? — „კროკოდილი“ აფრთხილებს: ორჯონიკიძის ჩიხში №6 სახლი ინგ-რევა და მიხედეთო. აბს. ეპიტაშვილი კი უპასუ-ხებს: საბჭოს ქუჩაზე № 60-ში მდებარე სახლის შესაკეთებლად ამდენი და ამდენი გადავდეთო. — ბნელა?

— მოიცა, მოიცა, — შეაწყვეტინეს ზღაპრის მთხრობელს, — ეგ რა ზღაპარია, ჩემო კარგო? ეგ ხომ ნამდვილი ამბავია! ეგ ხომ იმ სახლის ამბავს შეეხება, რომლის გამო „კროკოდილის“ რედაქცია რომ მოატყუეს, ამით ორჯონიკიძის ჩიხში მდე-ბარე № 6 სახლის მდგმურებს ჯერ გული გაუხა-რეს, ხოლო შემდეგ კვლავ წვიმა-თქემის ცივი წყა-ლი გადაასხეს, თვით ის სახლი კვლავ უყურადღებოდ დატოვეს და ყველა მის „გასამართლებლად“ ერთ-ერთ აპარატში მხოლოდ ერთი საწყალი რეგისტ-რატორი გასწირეს ზვარაკად!

— არა, არა, — ჩოჩოლებდნენ საბინაო საკით-ხების მოწესრიგებით გასავათებული მუშაკები, — მაგისთანა ზღაპრებით ვერც ერთ ჩვენს საბინაო სამმართველოს ვერ გააკვირვებ!

მართლაც და როგორ გააკვირვებდა? ამიტომ იყო, რომ აქ დამთავრდა ზღაპარი ჩიხში მომწყ-ველეთა №6 სახლსა.

თემა ნ. დუმბაძისა, მხატვარი ა. კანდელაკი

ფარსადანი

რედაქტორი—ვახტანგ კელიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ო. გიგინეიშვილი, ვ. თორღუა, კ. ლორთქიფანიძე, ს. ფაშალიშვილი, გ. ჯაში.

Тбилиძი. Сатирико-юмористический журнал «Гуанги». რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 3-10-49.

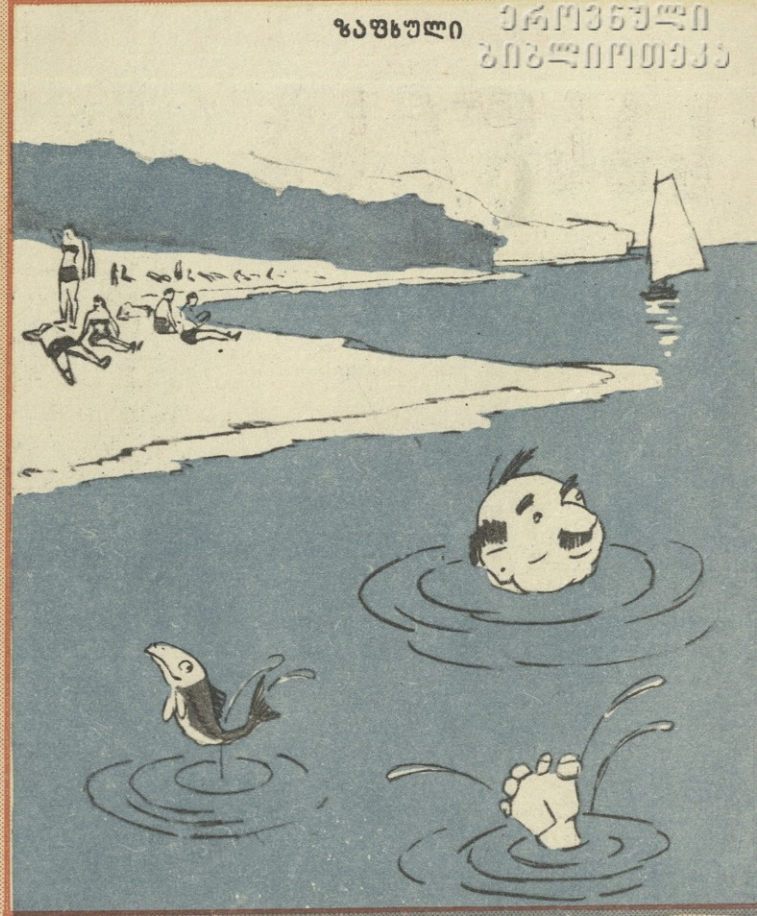
გამომც. № 20, ხელმოწ. დასაბ. 11/XI-1955 წ. ქალ. ზომა 70x108¹/₈, 0,5, ნახ. ფურც. 1,37. ფერადი ბეჭდვის სტამბა, მარჯანიშვილის ქ. № 5. შეკვ. № 701. უფ. 07755. ტირ. 25.000.

ჯამთარის მიწურული—გაჯაფხული

ჯაფხული ჯარბნული გიგლირთეჟე

ჩვეულებრივი მივლინება „თევზის დამზადებაზე“

სასწრაფო მივლინება „მარილის დამზადებაზე“

უმორღომა

უმორღომის მიწურული—ჯამთარი

საგანგებო მივლინება „ეურძენ-ღვინის დამზადებაზე“

— აი, შეუსაქმურო! მთელი წელი „დამზადებაში“ გაატარე, მე კი მოუმზადებელი მხედები?!